

A person is kneeling on a large, ancient mosaic floor, cleaning a circular medallion with a green sponge. The mosaic features a fish, likely a carp, surrounded by a decorative border. The background is a complex geometric pattern of blue, white, and gold tiles. The person is wearing a dark shirt and a watch.

2025

Ekumensko vazmeno pastirsko pismo 2025.

Omotnica kaže dokaz senzacionalnoga arheološkoga otkrića u Cezareji, na sjeveru Izraela, tzv. Megiddo mozaik. Cezareja, na pol puta med varoši Tel Aviv i Haifa, je za vrime rimske provincije Judeje bila jedna od najvećih morskih pristanišćev (lukov) u Rimskom carstvu. Metropol Cezareja, tako nazvana u čast rimskoga cesara Augusta, je u to vrime bila međunarodno trgovačko središte, ostatki i zgrade ovoga primorskoga grada su i danas impresivni. Mozaik je otkriven 2003. Ijeta i se sada nahadja na temelji jednoga zatvora. Ov umjetničko oblikovani mozaik karakterizirao je ranokršćansku molitvenu dvoranu iz ljeta 230. po Kristušu. Ovo je do danas najstariji kršćanski molitveni stan na svitu. Do konstantinskoga obrata su se kršćani obično okupljali na Božju službu u privatni stani. Grčki natpis na ovom mozaiku glasi: "Bogabojeća Akeptous darovala je stol za Boga Jezusa Kristuša kot mjesto spominjanja." To dokazuje, da je vjerovanje u Jezusevo božanstvo jur dugo pred Nicejskim koncilom vridilo i valjalo (325.). Mozaik prikazuje slikovni obris ribe, važnoga simbola u ranom razdoblju kršćanstva, davno prije nego se je prikaz Raspetoga smio tradirati, dalje predati.

Grčka rič za ribu: "ΙΧΘΥΣ" (Ichthys) sastoji se od početnih slovov kratkoga vjerovanja: "Ιησους Χριστος Θεου Υιος Σωτηρ – Jezus Kristuš, Sin Božji, Otkupitelj", ter je tako kratki oblik vjere.

EKUMENSKO PASTIRSKO PISMO

Vazam 2025. „Skupa vjerovati“

Uvod

Vazam 2025. je ovo ljeto poseban za sve kršćane: Slavimo Vazam na isti datum, 1700 ljet po prvom Ekumenskom koncilu u Niceji ljeta 325. Na ovom koncilu se je potribovao skupni datum Vazma i formuliralo veliko Vjerovanje. Vjera u trojedinoga Boga povezuje nas kršćane. Ovo priznanje je temelj naše vjere, isto tako i našega ekumenskoga puta s ciljem potpunoga jedinstva.

Za katoličanske kršćane je ovo ljeto „Sveto ljeto“. Kot „hodočasnici ufanja“ idemo u budućnost i gledamo u Jezusa Kristuša. On je naše ufanje.

U Gradišću živu katoličanski, protestantski i pravoslavni kršćani. Tako sam ja kot katoličanski biskup pozvao moje brate u vjeri, protestantskoga superintendenta Gradišća i grčko-pravoslavnoga metropolita Austrije, da u ovom jubilarnom ljetu napišu skupa s manom pastirsko pismo. To je znak življenoga ekumenizma i bratstva. Svaki će svidočiti vlašću tradiciju vjere: biskup za Boga Oca, superintendent za Sina Božjega i metropolit za Duha Svetoga. I mi pitamo, ča je ta vjera u trojedinoga Boga ter damo svidočanstvo za nju.

„Vjerujem u jednoga Boga, Oca svemogućega“

[biskup Egidije Živković]

– kratko valovanje vjere, ko sam čuda puti izgovorio i ko nikada nije završeno. Pri krstu su moji roditelji i kumovi dali ovo svidočanstvo vjere za mene. Da li Bog postoji, kako o njem govorimo ili je to samo ljudsko izmišljenje, to nisu konstruirana, nego egzistencijalna pitanja. Med pretirano pobožnim blebetanjem i preuzetim negiranjem Boga se otvara široki horicont.

Za mene „vjerujem“ nije formula, to ima veze s mojim žitkom i s Božjim prijateljstvom s manom. Vjerovati more nek človik. Vjera čini človika človikom, čini človika velikim. Skušavanje, biti kot Bog, je svenek neuspješno i propada kot Babilonski turam. Bog je on čisto drugi, ki je jako blizak, neizrecivi i on, ki je ovde za nas i ki putuje s nami. On ne želji nevolju, propast i uničenje. On želji žitak, ar on sam je žitak. Opisivati Boga nije dovoljno, iz njega i prema njemu željim dalje živiti. Žitak prez Boga si ne morem predstaviti. Za mene znači vjerovati u Boga: slušati ga, čuditi se zbog njegovih djel i činov i razgovarati se s njim. Vjera je i molitva. Ali Bog svenek govori prvo, on nam se otkriva, on je kreativan i pravičan,

on je srdit, on nam daje drhtati i on je milosrdan. On me fascinira. On zbudja moje ufanje. Fragmente moje ljubavi on čini cijelim.

Bog je vidio, da je sve bilo dobro i on još svenek intervenira, da sve postane dobro.

„Vjerujemo u jednoga Gospodina Jezusa Kristuša“

[superintendent Robert Jonischkeit]

I mi ga valujemo Sinom Božjim, i samim Bogom, istobitnoga s Ocem. Boga od Boga, svitlost od svitlosti, pravoga Boga od pravoga Boga, tako to formuliraju riči Nicejskoga vjerovanja „Symbolum Nicenum“. A kot da to ne bi bilo dost spektakularno, veli se dalje, da je on zarad nas ljudi i zarad našega spasenja stupio s nebes i postao človikom.

Obrnuti svit. Od vrimenta staroegipatskih faraonov do danas pokušavaju ljudi postati svenek spodobniji Bogu. I ča on djela? On postane človikom. Ljudem za ljubav. Sa svimi posljedicami, ke na svakoga i na svaku od nas egzistencijalno utiču. Životna radost, prijateljstvo i ljubav, ali i muka i trpljenje, bol i smrt.

Kot dite svenek sam se pitao, kade se zaistinu more najti Boga. Onda sam si svenek predstavio, da je onde kade zgora, visoko nad oblaki. U pravom smislu riči sam iskao višu stvarnost.

Kada Bog postane človik u Jezusu Kristušu, On utemeljuje, uzemljuje mene i moju perspektivu, moje gledišće. Danas, kada išćem Boga, činim to u licu onih okolo sebe, mojih sestar i bratov, u vaši lica. Bog nije daleko. On je postao človikom, da svenek bude s nami.

„Vjerujemo u Duha Svetoga“

[metropolit Arsenios Kardamakis]

Vjerovanje Prvoga ekumenskoga koncila u Niceji završilo je s jednostavnimi riči: „i u Duha Svetoga“. Nekolika desetljeća kasnije, na Drugom ekumenskom koncilu (381.) je Crikva morala ovu izjavu proširiti, da bi se obranilo božanstvo Duha Svetoga pred novonastalimi krivovjerji.

Čuda ki do danas teško govori o Duhu Svetom. Ali od njegovoga dolaska s nebes na Pedeseticu, na Duhe, Crikva živi u i po Duhu Svetom. On je naš batritelj, On nam omogućuje, da prepoznamo i produbimo

božansku istinu, On nas ispunjava s milosnim dari, On nas obnavlja i posvećuje, Njega zazivamo u Euharistiji i u mnogi drugi molitva. Sigurnost, da je Duh Sveti „Svenazočni i Sveispunjavajući“ – kot je izraženo u jednoj molitvi – moralo bi nas svaki dan sprohadjati. Tako postajemo budni, pažljivi na svakodnevne dare, ke nam Bog daje. A to nam isto tako omogućuje, da ostanemo u zajednici, ne nek jedni s drugimi, nego i s onimi, ki su postali „nositelji Duha“: sa sveci.

Valovanje Duha Svetoga je zbog toga i valovanje svetosti, na ku smo pozvani. To nije utopija, nego put, kim mi kot pokršćeni željimo poiti s radošću i zaufanjem.

Naša skupna želja za Vazam

Vjerovanje nije nabranje, kup izrazov i nije znanstvena izjava. Vjera – na nju se mora posegurati, nju se mora živiti i slaviti. Ona je usidrena u sakramentu krsta, trajnom susretu med Bogom i njegovimi ljudi. Vjerujemo u Boga, Stvoritelja. Vjerujemo u Jezusa Kristuša, utjelovljenoga Boga, Raspetoga i Goristaloga. Vjerujemo i u Duha Svetoga. Vjerujemo i u jednu Crikvu, iščekujemo goristanje mrtvih i život budućega vijeka.

To je naša vazmena vjera.

Neka valovanje i svidočanstvo naše vjere ohrabri naše Crikve na jedinstvo a ljude na susret sa živim, trojedinim Bogom. On s nami ide križne pute, s nami je u časi na Uljevom brigu života i na vazmeni puti u Emaus i na puti našega žitka.

Blažene i blagoslovljene Vazmene svetke vam svim! Kristuš se je goristao, on se je zaistinu goristao! Aleluja!

Robert Jonischkeit
superintendent
Gradišća

Ägidius J. Zsifkovics
željezanski biskup

Arsenios Kardamakis
metropolit Austrije

Ovo ekumensko vazmeno pastirsko pismo neka bude pročitano na Vazam 2025., na Vazmenu nedilju i Vazmeni ponediljak ili dođuću nedilju u svi rimokatoličanski i protestantski fara, područni zajednica, filijala i samostanski crikva u Gradišću i u zajednica Austrijsanske metropolije. Vazmeno pastirsko pismo se more i podiliti vjernikom.